

(Данас, 29.12.2009)

Даница Драшковић је, пре девет година, биће, била у праву. Неким институцијама је (у СПО-у су мислили на тајне службе), уместо реконструкције, изгледа, била неопходна тотална деструкција, па потпуно нови почетак.

ДОС-ов „Народни фронт“, обневидео од умишљене свемоћи, одлучио је, међутим, тада како је боље топовску ђулад бившег режима само преупрегнути у сопствену артиљерију. Па су се једни бавили умивањем полтронских медија, други прешминкавали Де-бе, трећи криминалцима креирали образине с топлим људским ликом, четврти прали биографије тадашњих, а ево и данашњих, тајкуна. Имало се - могло се.

Оно што није пошло за руком нејаком СПО-у у нејавној сфери, али, после 2000, ни Владану Батићу, Зорану Стојковићу и Душану Петровићу у јавном послу треће, судске, гране власти, суђено је да успе млађаној Снежани Маловић.

Избор или реизбор (да се не изјашњавам, јер оба термина имају политичку конотацију) судија и тужилаца узбудио је претпразничну Србију чак више и од најављеног отварања посластичарнице Јоје Дамјановића, а све у циљу изгласавања новог и ребаланса старог буџета. Јер, Пастора, оца и сина, скоро да се више нико и не сећа.

Једна трећина старих судија и тужилаца - дакле, оних који су судили пре и после, само пре или само после 2000. године - није изабрана или реизабрана, читајте како хоћете. Значи, из угла Високог савета судства и Државног већа тужилаца гледано, нису добро радили. Или су имали мањак донетих или вишак оборених пресуда; или су били сувише добри студенти или су прекратко студирали или ни једно ни друго; или нису имали утицајне маме, тате, кумове, ортаке; или су били „достојни“ или „недостојни“, или ништа од тога, па ипак нису или јесу... И тако то. Мој фаворит је онај лик што га изабрало јер је успео да изгура просек 6,00. Како ли му је само успело да га, бар мало, не „поквари“ током студија?!

Не знам зашто, кад неко помене (ре)избор судија и тужилаца, ја одмах помислим на - адвоката?! И то, једног јединог, по имену Бошко Ристић. Можда зато што се овај земљак и партијски колега мог колеге по перу Зорана Живковића, као неовисан експерт, подразумева се, бави уређивањем независне судске власти у земљи Србији. Или, пре ће бити, стога што је посао пи-ара и одвјетника, у понечему сличан, јер и ми и они, градимо позитиван имиџ наших клијената у јавности, с том разликом што ми, искључиво, баратамо истином, иако понекад мало спинованом и, по правилу, зарађујемо много, мнооого мање.

Кад већ поменух Дану Драшковић ван контекста, у праву је онда Нада Колунџија, она што је, од 1996. до две хиљаде и неке, била уз Човића. Да, заиста, сви они који су се укрцали на фиктивни победнички воз громогласно аплаудирају овој реформи правосуђа. За неке смо чули из медија, због неких од њих је у зиму 1996/1997. цела Србија стајала, шетала се, смрзавала и брукала пред светом три месеца. И томе слично.

Ђинђићева метафора о гутању, најпре, великих жаба, постала је опште место актуелне олигархије. Смислиш довољно нејасне критеријуме за избор судија и тужилаца, довољно растегљиве, да све зависи од тога ко је овлашћени тумач, а ако и то пропадне, за све (за њих) постоји чаробно оправдање - у мислима и речима несрећног Зорана Ђинђића. Кад те неко ухвати на делу, ти лепо кажеш - „кажем ја, тако, покојном првом демократском премијеру“. И све буде у реду.

Онда судску реформу с елементима револуције, препустиш да, у име тог широког Народног (европског) фронта, непристрасно спинује несташни ЛДП коме је, као некоћ ССОЈ-у унутар широког друштвено-политичког спектра Социјалистичког савеза радног народа, дозвољено да се мало и поигра, нашали, и буде као духовит, не сећајући се имена оног симпатичног СПС - „брке“ из Ниша, због чије је изборне крађе прошетала цела Србија. Кога је смењивао, Бог да му душу прости, Слободан Милошевић лично, а који 13 година после, са странком (ваљда) Зорана Ђинђића, води тај исти град.

Таман кад хтедох да истакнем предлог бившег министра правде Батића да се уведе „хемијска кастрација“ за педофиле и вишеструке силоватеље (или, макар, уграђивање микрочипова да би се пратило њихово кретање), налетех на нови члан Кривичног законика: „Ко за време трајања поступка пред судом, а пре доношења правоснажне судске одлуке, у намери да повреди претпоставку невиности и независности суда, даје јавне изјаве у средствима јавног информисања, казниће се затвором до шест месеци и новчаном казном“. Па се нешто, додатно, као политиколог, значи лаик, питам да ли се члан 336а КЗ односи и на коментарисање још неправоснажних одлука Високог савета судства и Државног већа тужилаца?